

У тренутној поплави политике испривавања актуелног председника Остатака Србије свима и свакоме зарад успостављања добросуседских односа као предуслова уласка у „Европу“ на дневни ред Комисије Европске уније ускоро долазе и тзв. „директни преговори“ између Београда и Приштине око до сада непознатих тачака и проблематике. Није тешко закључити да се и у оквиру ових долазећих „косовских“ преговора од истог председника очекује у Бриселу читав пакет испривавања недужном албанском народу за сва злодела која су им Срби као колектив учинили ваљда још од времена светог Саве. Не би нас зачудило да председник „Испривачац“ у оквиру своје политике успостављања добросуседских односа ускоро посети Приштину и положи венце на споменик борцу за људска права Адему Јашарију чије име однедавно краси и једини аеродром у најмлађој европској држави. У међувремену, желели бисмо да подсетимо јавност на један од нажалост многих скоријих случајева који осликавају праву атмосферу у којој су Срби живели у својој сопственој држави, и то у њеној „колевци“, пре него што су коначно морали да је напусте.

У зиму и пролеће 1981. г. косметски Албанци (тј. до 1967. г. званично „Шиптари“) колективно су покушали да организованим демонстрацијама отргну Косово и Метохију од матице Србије и тако ни годину дана након преминућа свог мецене и патрона Јосипа Броза Тита коначно спроведу у дело његово обећање из 1944-1948. г. о прикључивању Космета Великој Албанији.

Као што је познато, до реализације овог пројекта „маршала“ Тита (који никада није ни помишљао да рецимо Истру врати Италији као што је здушно радио на враћању Космета Мусолинијевој Великој Албанији) привремено није дошло јер се након Резолуције Информационог бироа комунистичких партија од 28. јуна 1948. године (на Видовдан) вођа Албаније (тј. на албанском „Шипније“) Енвер Хоџа прикључио Стаљину а не Титу. У међувремену, до Хоџине смрти, требало је све припремити да Космет безболно и као де факто независна држава у оквиру СФРЈ буде у повољном тренутку анексирана од стране Тиране. Тако је од Брионског пленума 1966. г. па надаље Космет све више и више постајао удаљенији од Београда а све ближи и ближи Тирани. Уставом из 1974. г. Космету је дата права државност на основу које је могло легално да се настави са латентним и тихим етничким чишћењем Срба и пријемом Албанаца из суседне Албаније.

У оквиру сепаратистичких активности косметских Албанаца за време тзв. „Косовског пролећа“ 1981. г. је и један типичан пример специјалног рата који су Албанци тада водили против српског преосталог становништва на Космету, али и против државе Србије која је само формално од 1974. г. до 1989. г. на својој земљописној и ауто-карти имала уцртану територију Космета. Наиме, ради се о случају „посете“ албанских средњошколаца српском селу Гојбуљи за време одржавања Деветог конгреса Савеза комуниста Србије (27., 28. и 29. маја 1981). Тада је око 400 албанских средњошколаца из Средњошколског центра у Вучитрну са својим професорима у околини Вучитрна обављало бојево гађање на локалном стрелишту у оквиру наставног предмета ОНО и ДСЗ (за оне који нису имали „среће“ да прођу кроз титоистички образовни систем у СФРЈ - „Општенародна одбрана и друштвена самозаштита“). Млади албански средњошколци су се након обављеног бојевог гађања појавили у дотичном српском селу Гојбуљи у коме су направили несвакидашњи хаос: вређали су и нападали Српкиње, ломили каменицама црепове на кућама, загађивали бунаре са пијаћом водом, изваљивали и разваљивали ограде и капије на приватним кућама, газили пшеницу и друге усеве као и физички претили мештанским Србима уз оралне псовке.

С обзиром на то да је село устало на ноге након проласка ових средњошколаца из Вучитрна и обратило се надлежним органима, исти ти органи су на крају морали да како-тако одреагују, али наравно у духу политике „братства и јединства“ по којој Рамиз може да шиканира Бору до миле воље, а Боро и даље мора да грли Рамиза бар док не прођу фоторепортери. У разваљено и разлупано село су дошли како општински тако и покрајински функционери који су својим ставовима само још више долили уље на ватру уместо да је гасе. Функционери су у селу обавили не само разговоре са мештанима-очевицима већ су се могли и уверити на лицу места шта је доживео Рим 455. г. Међутим, оно што стоји у њиховом званичном извештају вероватно спада у Final Four КПЈ/СКЈ авнојевског лицемерства: радило се у ствари „само о њиховим привиђањима“! Овај функционерски извештај је поткрепљен и званичном изјавом професора Средњошколског центра у Вучитрну, да је тог дана настава протекла у најбољем реду и да су се њихови ђаци „пристојно понашали“. Коначно зацементиравање праве истине на Космету долази од стране полиције АП Косова чија патрола након изласка на лице места пише извештај о уоченом стању ствари у коме стоји да дотична патрола „ништа није приметила“!

У време вршења званичног увиђаја како од стране цивилних функционера тако и од стране полиције било је забрањено присуство новинара, тако да су средства јавног информисања у оптицај пустиле званичне верзије у духу опште авнојевске мирољубиве коегзистенције свих наших народа и народности. Међутим, мало помало каснијим истрагама којима су присуствовали и представници „седме силе“ истина је колико-толико почела да испливава на површину, али нико никада за ово дивљање у једном мирном

српском селу није одговарао нити је кажњен или кривично гоњен укључујући и професоре вучитрнског Средњошколског центра. Нити је икада икоме чак и пало на памет да мештанима села Гојбуље бар и делимично надокнади материјалну штету, али су зато Срби очевици који су у току званичне истраге сведочили шта су доживели добили партијске укорѐ (с обзиром на то да су сведочили супротно од духа закључака Другог засијѐдања АВНОЈ-а).

На другој страни, поређења ради, догодио се нешто касније случај „истицања српског национализма“ на Космету (званично оквалификован као такав) када је ухапшено од стране полиције АП Косова шесторо српских младића из села Грачанице. Наиме, чланови КУД „Живојин Јовановић“ и Аматерског позоришта „Јанићије Поповић“ су након заједнички изведеног културно-уметничког програма поводом обележавања „Дана ослобођења Приштине“ 19. новембра 1981. г. за кафанским столом запевали песму „Ој војводи Синђелићу“. Након пријаве полицијској станици о овом „националистичком испаду“ врло брзо стиже и полиција по наређењу командира полицијске станице - Албанца. Тако су усред поноћи приведени Србољуб Поповић, Срећко Тодоровић, Момир Тодић, Драган Максимовић и Јован Николић којима по убрзаном поступку судија за прекршаје Албанац Баки Краснићи изриче затворске казне у временском трајању од месец дана до два месеца. Сва шесторица „српских националиста“ су издржали до краја одрезане казне.

Дакле, певати крајње родољубиву песму о војводи Синђелићу из периода борбе српског народа за ослобођење од полумиленијумског турског јарма је било забрањено али је зато било дозвољено вербално-физичко оргијање по српским селима. Тако је изгледала свакодневница на авнојевском Космету идеолошки зацементирана одлукама на слаповима реке Врбаса још у ноћи 28-29. новембра 1943. г. у чијем процесу усвајања, иначе, представници Србије нису ни учествовали.